

2024, 11(1): 1-10

Tema Editörlerinden...

Altmışlardaki toplumsal hareketlerin, seksenlerle birlikte yükselişe geçen neo-liberal politikaların ve iletişim teknolojilerindeki gelişmelerin bir sonucu olarak doksanlarda yaygınlaşmaya başlayan internet ile toplumsal yapılarda bir dizi köklü dönüşümlerin meydana geldiği söylenebilir. Tüm gelişmeler beraberinde kitle kavramını ve kitle iletişim araçlarını merkezine alarak kurumlaşan Anglo-Amerikan iletişim araştırmaları geleneğini de eleştirilerin odağı haline getirmiştir. Bu eleştirilerin özü bir nevi “Yeni şarabın eski şişeye doldurulamayacağı”; yeni medya ve bu medyaya has kullanım alışkanlıklarının yarattığı medya eko-sisteminin kitle iletişim araçlarını odağına alan kuram ve yöntemlerle araştırılmayacağı yönündeydi. Bu önermeler, dünya ölçeğinde iletişim araştırmalarının kökenlerine kadar varan bir disiplinleşme tartışmasını da tetiklemekteydi. Yine sözü edilen bu tartışmalar günümüzde de yükselişte olan ve alana özdüşünsel bir perspektiften bakan güçlü bir literatürün arka planını oluşturacaktı.

Bu uluslararası tartışmalara bakıldığında başlangıcından beri iletişim alanının kendi varoluşunu devamlı sorgulayan, varoluşu üzerine şüphelerle dolu bir alan olduğu rahatlıkla söylenebilir. Anglo-Amerikan geleneğinin kurucu isimlerinden Wilbur Schramm 1950’lerin sonlarında iletişim çalışmalarını “pek çoklarının geçtiği ama çok az kişinin durduğu bir kavşak” olarak nitelemiş (Schramm vd., 1959, s. 8), aynı yıllarda yine önemli bir figür Bernard Berelson alanın canlılığını yitirdiğini ve “yok olmakta” olduğunu söylemişti (aktaran Koivisto ve Thomas, 2010, s. 17). 80’lerde başlayan tartışmalar iletişimin bir disiplin mi, interdisipliner bir araştırma alanı mı, bir kurum mu, yoksa bir meslek mi olduğunu sorgulamıştı. En çarpıcı ve güncelliğini koruyan yanıtlardan bir tanesini veren John Durham Peters (1986), iletişimin diğer disiplinlerden farklı olarak entelektüel olarak olgunlaşmadan kurumsallaştığını, “entelektüel sefaleti”nin ise bu durumdan kaynaklandığını iddia etmişti. Az çok bütün sosyal ve beşeri olgu ve fenomenler bir düzeyde “iletişimsel” bir boyut taşıdığı için iletişim çalışmalarının küçük bir adacık olmasına rağmen, bütün Çin’in kendisine ait olduğunu iddia eden Tayvan gibi her şeyi kendi akademik kapsamına aldığına dikkat çekmişti.

Bununla birlikte zaman içerisinde iletişimin parçalı, heterojen ve disiplinsiz yapısının gittikçe daha olumlu değerlendirmeler aldığı söylemeden geçemeyiz; Peters (2008) önceki görüşlerini bir düzeyde değiştirerek “Tayvan” olmanın güncel akademik konjonktürde “o kadar da kötü” olmayabileceğini yazarken; Waisbord (2019) iletişimin yine güncel koşullarda diğer disiplinlerin de yavaş yavaş evrimleşmeye başladığı öncü bir

“post-disiplin” olduğunu iddia eder. Bu tartışmalar içerisinde bir diğer dikkat çeken – ve bizim de büyük ölçüde katıldığımız – bir yanıt ise iletişim araştırmaları üzerine çok ülkeli kapsamlı bir proje gerçekleştiren Koivisto ve Thomas’tan (2010) geliyor. Yazarlara göre iletişim alanı, “farklı toplumsal ve siyasi projelerin üretildiği, eleştirildiği, kurumsallaştığı ve meydan okunduğu bir mücadele alanı” veya Gramsci’nin terminolojisiyle “hegemonik bir aygıttır” (s. 45). Alanın ulusal ve uluslararası ölçülerde bütünlükten ve tutarlılıktan yoksun görünümünün arkasında farklı güçlerin alanı farklı yönere çekme mücadeleleri yatmaktadır (s. 49).

Benzer seslerin doksanların sonu, iki binlerin başında Türkiye’deki iletişim akademisinde kısmen yükselmeye başladığı görülse de alana yönelik kapsayıcı bir tartışmanın kurulamadığı söylenebilir. Böylesi bir kapsayıcı tartışma için gerekli akademik eko-sistemin oluşturulmasının önündeki en büyük engellerden biri; Türkiye’de iletişim araştırmalarının kurumsallaşma tarihini, akademik araştırma geleneklerini ve eğitiminin kökenlerini ve dahası tüm bunların güncel durumunu ortaya koyabilecek kapsayıcı ampirik verilerden yoksun olmamızdır. Söz konusu verilerin bize ne göstereceği ve nasıl bir bağlam içinde anlamlı hale gelebileceği sorusu bizi bu alanda bir proje tasarlamaya teşvik etti. Hacettepe Üniversitesi Bilimsel Araştırmalar Merkezi destekli, “Türkiye’de İletişim ve Medya Araştırmalarını Haritalandırmak: Kurumsallaşma, Araştırma ve Eğitim Faaliyetleri Üzerine Bir İnceleme” başlıklı projemiz tam da böylesi bir motivasyonun sonucu oldu.

Moment’in bu sayısı da söz konusu projenin dert ettiği özdüşünümsellik meselesinin Türkiye’deki iletişim akademisindeki karşılığını aramak için tasarlandı. Derdimiz; Türkiye ve dünya ölçeğinde; farklı gelenekler, yaklaşımlar ve konular çerçevesinde alanın bir fotoğrafını çekmek oldu. Böylece Türkiye’de görece zayıf kalan özdüşünümsel çalışmaları güçlendirmek, yeni çalışmalar için bir başlangıç noktası oluşturmak ve alanın dünü, bugünü hakkında konuşarak, geleceği hakkında öngörülerde bulunmak için bir zemin sunmak derdiyle yola çıktık. Türkiye ve dünya ölçeğinde, iletişim araştırmaları üzerine birbirinden farklı perspektiflerden ve konulardan beslenen beş araştırma makalesi, bir makalenin, iki söyleşi ve iki kitap eleştirisinin yer aldığı elinizdeki bu sayının Türkiye’deki iletişim araştırmaları alanındaki özdüşünümsellik tartışmalarına katkılar sağlayacağı düşünülmektedir.

Türkiye’de basın tarihi, uzun yıllardır belli isimlerin ve yayınların genel bir görünümünü aktarmak veya yine bunlara ilişkin örnek vakalar üzerinden incelemeler yapmak suretiyle ele alınagelmıştır. Ozan Çömelekoğlu; “A Challenging Task for Journalism Historians: The Cultural Turn and the Historiography of the Ottoman/Turkish Press” başlıklı araştırma makalesi ile basın tarihi çalışmalarında yöntem sorununu dert edinmektedir. Kültürel dönemeçle başlayıp günümüze kadar canlılığını koruyan tartışmaları Osmanlı ve Türkiye örneklerini merkezine alarak ele alan bu çalışma ile Çömelekoğlu, Türkiye’deki basın tarihi yazınına farklı bir yaklaşım getirmektedir.

Bu sayıda yer verdiğimiz Türkiye odaklı başka bir çalışma ise, Vahdet Mesut Ayan'a ait ve iletişim çalışmalarının en köklü geleneklerinden birisi olan eleştirel ekonomi politik yaklaşımın Türkiye'deki durumunu ele alıyor. Ayan, "Medya Çalışmalarında Eleştirel Ekonomi Politik Yaklaşım: Türkiye Örneği (2013-2023)" başlıklı çalışmasında alanın Türkiye'deki portresini çıkartarak, uluslararası literatüre kıyaslandığında, Türkiye'deki çalışmaların teorik ve yöntemsel zayıflık gösterdiğini iddia etmektedir.

Yapay zekâyla ilgili konular iletişim çalışmalarda son yıllarda en fazla ilgi gören konulardandır ve Chat-GPT gibi üretken yapay zekâ uygulamalarının gazetecilik gibi pratik alanlarda köklü dönüşümler yaratacağı öngörülmektedir. İrem Yenicele Kortak, "İletişim ve Medya Çalışmalarında Yeni Gelişmeler: Yapay Zekâ ve Gazetecilik Araştırmalarına Dair Bibliyometrik Bir Analiz" başlıklı çalışmasında, gazetecilik alanında yapay zekâ kullanımı konusu üzerine bibliyometrik bir literatür taraması yaparak hem alanın genel bir haritasını çıkarmakta hem de alana yönelik değerlendirmelerde bulunmaktadır. Özellikle konu üzerine en fazla alıntılanan çalışmaların geçmişle süreklilikler kurarak yeni kavram ve teoriler ortaya koyan çalışmalar olduğuna dikkat çekmektedir.

Bu sayıda yer verdiğimiz bir diğer literatür taraması ise geçmişten günümüze iletişim çalışmaları içerisinde en fazla tartışılan ve bazı gelenekler içerisinde merkezietini koruyan "medya etkileri" sorunsalına odaklanmaktadır. Halid Bilal Tanrıkulu, "Medya Etkilerine Yönelik Metodolojik Bir Tartışma: Konvansiyonel Yöntemler Ve Eeg" başlıklı çalışmasında nörogörüntüleme tekniklerinden biri olan EEG'nin bu sorunsal bağlamında iletişim çalışmaları için olanaklarını tartışmakta, geleneksel yöntemlere kıyasla artılarını ve eksilerini değerlendirmektedir.

Erdoğan Kaygusuz'un kaleme aldığı "Türkiye'de Bilim İletişimi Çalışmaları (2010-2023): Hakemli Dergi Makaleleri ve Lisansüstü Tezler Üzerine Bibliyometrik Analiz" başlıklı araştırma makalesi, Türkiye'de bilim iletişimini konu alan akademik yazını kapsayıcı bir biçimde analiz etmektedir. Literatürdeki temaları, konuya metodolojik yaklaşımları, konunun zaman içerisindeki eğilimlerini özdüşünümsel bir yaklaşımla inceleyen bu çalışma iletişim araştırmaları alanının görece yeni bir konusu olan bilim iletişimine yönelik verileri kapsayıcı bir bakış içinden sunmaktadır.

Türkiye'de eleştirel teori ve Frankfurt Okulu üzerine yaptığı çalışmalarla alandaki en önemli isimlerden biri olan D. Beybin Kejanlıoğlu, "Türkiye'de Erken Dönem İletişim Çalışmalarında Ünsal Oskay, Raşit Kaya, Erol Mutlu'nun Eleştirel Yaklaşımları" başlıklı yazısında, ülkemizde iletişim çalışmalarında eleştirel yaklaşımların gelişiminde büyük emeği olan üç değerli isim ve bu isimlerin beslendiği gelenekler üzerinden bir hat kurarak alanın gelişimini değerlendiriyor. Kejanlıoğlu, literatürde eleştirel iletişim çalışmalarının neyi kapsadığını açıkladıktan sonra, 1970'li yıllar itibarıyla Türkiye'deki eleştirel alanın gelişimine odaklanıyor. Ünsal Oskay, Raşit Kaya ve Erol Mutlu'nun aldıkları eğitimin düşüncelerinin gelişimine olan etkisini ve akademisyenlerin

yayınlarını aktarıyor. Metin bizlere Türkiye’de eleştirel çalışmalar ve kitle iletişiminin gelişimi üzerine tarihi bir izlek sunarken, günümüzü değerlendirmek için de önemli pencereler açıyor.

Bu sayının ilk söyleşisini eleştirel geleneğin iletişim ve medya çalışmalarındaki belki de en üretken temsilcisi Christian Fuchs ile gerçekleştirdik. Fuchs’un görüşleri bizim için sadece önemli bir geleneği temsil etmesinden değil aynı zamanda The Journal of Communication’ın (JoC) 1983 yılında yayımlanan çığır açan “Ferment in the Field” özel sayısının takibi niteliğindeki 2018 tarihli “Ferments in the Field” özel sayısının editörlüğünü yapmış olmasından dolayı da önemliydi. Söyleşide Fuchs iletişim alanıyla geçmiş ve şimdiki ilişkisini, JoC özel sayısının hikayesini, Kültürel Çalışmalar ekolüne bakışını ve yapay zekâ gibi yeni trendler üzerine değerli görüşlerini bize aktardı.

Loughborough Üniversitesi’nde karşılaştırmalı medya analizi alanında profesörlük görevine devam eden ve ECREA başkanı olan John Downey ile yaptığımız söyleşide, Downey’ye iletişim ve medya çalışmalarında uzun yıllardır tartışılan konulara yönelik sorular yönelttik. Downey kültürel çalışmalar, Frankfurt Okulu ve eleştirel teorinin iletişim ve medya çalışmaları açısından önemini, özellikle İngiltere ve Almanya’da iletişim alanının beslendiği gelenekleri ve alandaki metodolojik yönelimleri, iletişim çalışmaları üzerinden ilerleyen disiplinleşme ve disiplinlerarasılık tartışmalarına yönelik görüşlerini bizlerle paylaştı. Söyleşimizde iletişim ve medya çalışmalarının sosyal bilimler içerisindeki yerine, alandaki teorik, eleştirel ve mesleki eğitim tartışmalarına, ECREA başta olmak üzere iletişim ve medya araştırmaları üzerine etkinlikler yürüten uluslararası kurum ve derneklerin alandaki rolüne dair Downey’in değerlendirmelerini de okuyabilirsiniz.

Moment’in bu sayısının kitap değerlendirme yazılarından ilki Emre Erdoğan tarafından kaleme alındı. Erdoğan; Emre Toros tarafından yazılan ve 2024 yılında Edinburgh University Press’ten yayınlanan “Electoral Integrity in Turkey” adlı kitabı seçim bütünlüğü ve demokrasiler arasındaki çok yönlü ve karmaşık ilişkiyi merkezine alarak değerlendirdi. Kitap, seçim bütünlüğü kavramını sandık güvenliğinden, seçimlerdeki kötü uygulamalara (malpractice), seçim manipülasyonuna ve seçim şiddetine varacak kadar kapsayıcı bir biçimde ele alındığına dikkat çekmektedir. Tüm bu alt alanları ve uygulamaları geniş bir perspektiften ve Türkiye örneğinde ele alan bu çalışmanın Türkiye’de özellikle siyasal iletişim ve seçim güvenliği alanlarında kalem oynatan akademisyenler için son derece önemli bir kaynak olma potansiyeline sahiptir.

Bu sayının ikinci kitap değerlendirme yazısında Burak Akbalık, Andrea Medrado ve Isabella Rega’nın *Media Activism, Artivism and the Fight Against Marginalisation in the Global South* adlı kitabını inceliyor. Akbalık, kitabın de-kolonyal çalışmalar, topluluk medyası, medya aktivizmi/artivizmi ve Küresel Güney konularında araştırma yapan akademisyenler için yararlı bir kaynak olmasının yanında, iletişim ve medya çalışmalarında hâkim olan, medya merkezci ve Avrupa merkezci yaklaşımların ötesine geçmesiyle de değer ve önem kazandığına dikkat çekiyor.

Farklı perspektiflerden ve çeşitli konuları odağına alan bu metinlerin hem alan üzerine düşünmeye teşvik etmesi hem de Türkiye ölçeğinde özdeşünümsel çalışmalardan oluşan güçlü bir literatürün vücut bulması için bir başlangıç olması dileğiyle.

Kaynakça

Koivisto, J., ve Thomas, P. D. (2010). *Mapping Communication and Media Research: Conjunctions, Institutions, Challenges*. Tampere: Tampere University Press.

Peters, J. D. (1986). Institutional Sources of Intellectual Poverty in Communication Research. *Communication Research*, 13(4), 527-559.

Peters, J. D. (2008). Institutional Opportunities for Intellectual History in Communication Studies. D.W. Park ve J. Pooley (Der.), içinde, *The History of Media and Communication Research: Contested Memories* (s. 143-162). New York: Peter Lang Publishing.

Schramm, W., Riesman, D., ve Bauer, R. A. (1959). The state of communication research: Comment. *The Public Opinion Quarterly*, 23(1), 6-17.

Waisbord, S. (2019). *Communication: A Post-Discipline*. Cambridge: Polity Press.

2024, 11(1): 1-10

From the Theme Editors...

As a result of the social movements of the sixties, the rise of neo-liberal policies in the eighties, and the transformations in social structures due to the widespread adoption of the internet in the nineties—fuelled by advances in communication technologies—the Anglo-American communication research tradition, which had been institutionalized with a focus on mass and mass media, became a focal point of criticism. Critics argued that "new wine cannot be poured into old bottles," asserting that the emerging new media ecosystem and its unique usage habits could not be adequately studied using theories and methods designed for mass media. These criticisms also stimulated a disciplinary debate that went back to the origins of communication studies on a global scale. Again, these debates would form the background of a strong literature that is still on the rise today and that looks at the field from a self-reflexive perspective.

Examining these international debates reveals that, since its inception, the field of communication has persistently questioned its own existence and harboured doubts about its identity. At the end of the 1950s, Wilbur Schramm, one of the founding figures of the Anglo-American tradition, described communication studies as a crossroad "where many pass but few tarry" (Schramm et al, 1959, p. 8). Around the same time, Bernard Berelson, another significant figure, declared that the field had lost its vitality and was "withering away" (as cited in Koivisto and Thomas, 2010, p. 17). The debates of the 1980s further questioned whether communication was a discipline, an interdisciplinary research field, an institution, or a profession. John Durham Peters (1986) provided one of the most striking and pertinent responses, arguing that communication, unlike other disciplines, was institutionalized before it was intellectually mature, leading to its "intellectual poverty." He highlighted that since nearly all social and human phenomena have a "communicative" dimension, communication studies has claimed everything within its academic scope, much like Taiwan claims all of China despite being a small island.

However, it should be noted that over time, the fragmented, heterogeneous, and undisciplinary nature of communication studies has received more and more positive assessments. Peters (2008) modified his previous views to some extent and wrote that being "Taiwan" may not be "so bad" in the current academic conjuncture, while Waisbord (2019) claims that communication is a pioneering "post-discipline" in which other disciplines are slowly evolving. Another striking response to these debates - and one with which we

largely agree - comes from Koivisto and Thomas (2010), who conducted a comprehensive and multi-country project on communication research. According to the authors, the field of communication is "a terrain upon which social and political projects and values are produced, criticised, institutionalised and challenged" or, in Gramsci's terminology, "a hegemonic apparatus" (p. 45). Behind the field's lack of coherence on national and international levels lies the struggle of different forces to pull the field in different directions (p. 49).

Although similar voices were partially heard in the communication academy in Turkey in the late 90s and 2000s, it can be said that an inclusive debate on the field could not be established. One of the biggest obstacles to the creation of the academic conditions necessary for such an inclusive debate was the lack of comprehensive empirical data that could reveal the history and current state of the institutionalization of communication research in Turkey, academic research traditions, and education. The question of what such data could show us and how it could become meaningful prompted us to design a project in this field. Motivated by this need, and with support from the Hacettepe University Center for Scientific Research, we designed a project titled "Mapping Communication and Media Research in Turkey: A Study on Institutionalization, Research, and Education Activities."

This issue of Moment Journal is designed to revitalize and promote self-reflexivity, which was the starting point of the aforementioned project, in the communication academy in Turkey. Our concern was to take a picture of the field on a national and global scale in terms of different traditions, approaches, and issues. Thus, we set out to strengthen the relatively weak self-reflexive studies in Turkey, to create a starting point for new studies, and to provide a baseline to talk about the past and present of the field and to make suggestions about its future. This issue, which includes five research articles, one article, two interviews, and two book reviews on communication studies from different perspectives and topics in Turkey and around the world, is expected to contribute to the debates on self-reflexivity in the field of communication studies in Turkey.

For many years, the history of the press in Turkey has been dealt with by presenting a general view of certain names and publications or by analysing them through case studies. In his article titled "A Challenging Task for Journalism Historians: The Cultural Turn and the Historiography of the Ottoman/Turkish Press", Ozan Çömelekoğlu is concerned with the problem of methodology in the study of the history of the press. With this study, he brings a different approach to the press history literature in Turkey by focusing on the Ottoman and Turkish examples of the debates that started with the cultural turn and have kept their vitality until today.

Another Turkey-focused study included in this issue is by Vahdet Mesut Ayan and deals with the situation of the critical political economy approach, one of the most established traditions of communication studies, in Turkey. In his article titled "The Critical Political Economy Perspective on Media Studies: A Case Study of

Turkey (2013-2023)", Ayan draws a portrait of the field in Turkey and argues that compared to the international literature, studies in Turkey show theoretical and methodological weaknesses.

Artificial intelligence has become one of the most popular topics in communication studies recently, and it is predicted that generative artificial intelligence applications such as Chat-GPT will create radical transformations in practical fields such as journalism. İrem Yeniceler Kortak's article, "New Developments in Communication and Media Studies: A Bibliometric Analysis of Artificial Intelligence and Journalism Research", conducts a bibliometric literature review on the utilization of artificial intelligence in journalism. The study maps out the field as well as providing assessments of current literature. In particular, she draws attention to the fact that the most cited studies on the subject are those that establish continuities with the past and put forward new concepts and theories.

Another literature review in this issue focuses on the problem of "media effects", which has been one of the most debated problems in communication studies from past to present and has maintained its centrality within some traditions. Halid Bilal Tanrikulu's article "A Methodological Discussion on Media Effects: Conventional Methods and EEG", discusses the potentials of EEG, one of the neuroimaging techniques, for communication studies in the context of this problem and evaluates its advantages and disadvantages compared to conventional methods.

Erdoğan Kaygusuz's research article titled "Science Communication Studies in Türkiye (2010-2023): A Bibliometric Analysis on Journal Articles and Postgraduate Theses" comprehensively analyses the academic literature on science communication in Turkey. This study, which examines the themes in the literature, methodological approaches to the subject, and the trends of the subject over time with a self-reflexive approach, presents data on science communication, a relatively new topic in the field of communication research, from a comprehensive perspective.

D. Beybin Kejanlıoğlu, one of the most important names in the field with her studies on critical theory and the Frankfurt School in Turkey, in her article titled "The Critical Approaches of Ünsal Oskay, Raşit Kaya, Erol Mutlu in Early Communication Studies in Turkey", evaluates the development of the field by establishing a line through three valuable names who have greatly contributed to the development of critical approaches in communication studies in our country and the traditions that these names have drawn on. After explaining what critical communication studies encompass in the literature, Kejanlıoğlu focuses on the development of the critical field in Turkey as of the 1970s. She describes the impact of the education received by Ünsal Oskay, Raşit Kaya, and Erol Mutlu on the development of their ideas and the publications of these academics. The text provides us with a historical perspective on the development of critical studies and mass communication in Turkey and offers important perspectives to evaluate the present.

The first interview of this issue was with Christian Fuchs, perhaps the most prolific representative of the critical tradition in communication and media studies. Fuchs' insights were important to us not only because he represents an important tradition, but also because he was the editor of *The Journal of Communication's* (JoC) 2018 special issue "Ferments in the Field", a follow-up to the groundbreaking 1983 special issue "Ferment in the Field". In the interview, Fuchs shared his past and present relationship with the field of communication, the story of the JoC special issue, his perspective on the Cultural Studies school, and his valuable insights on new trends such as artificial intelligence.

In our interview with John Downey, who is a professor of comparative media analysis at Loughborough University and the President of ECREA, we asked him questions about the issues that have been discussed in communication and media studies for many years. Downey shared his views on the importance of cultural studies, the Frankfurt School and critical theory for communication and media studies, the traditions that the field of communication has been nurtured, especially in the UK and Germany, and the methodological orientations in the field, and the debates on disciplinarity and inter-disciplinarity in communication studies. In our interview, you can also read Downey's evaluations on the place of communication and media studies in social sciences, the theoretical, critical, and vocational training debates in the field, and the role of international institutions and associations that carry out activities on communication and media studies, especially ECREA.

The first book review in this issue of Moment is written by Emre Erdoğan. Erdoğan reviewed the book *Electoral Integrity in Turkey* written by Emre Toros and published by Edinburgh University Press in 2024, focusing on the multifaceted and complex relationship between electoral integrity and democracies. The book draws attention to the fact that the notion of electoral integrity is comprehensive, ranging from ballot box security to electoral malpractice, electoral manipulation, and electoral violence. This study, which deals with all these sub-fields and practices from a broad perspective and in the case of Turkey, has the potential to be an extremely important resource for academics working in the field of political communication and electoral integrity in Turkey.

In the second book review of this issue, Burak Akbalık reviews Andrea Medrado and Isabella Rega's *Media Activism, Artivism and the Fight Against Marginalisation in the Global South*. Akbalık points out that the book is not only a useful resource for scholars researching decolonial studies, community media, media activism/artivism, and the Global South, but it also gains value and importance by going beyond the media-centric and Eurocentric approaches dominant in communication and media studies.

We hope that these writings, which focus on a variety of issues from different perspectives, will both encourage reflection on the field and be a start for the emergence of a robust literature of self-reflexive studies in Turkey.

References

Koivisto, J., and Thomas, P. D. (2010). *Mapping Communication and Media Research: Conjunctions, Institutions, Challenges*. Tampere: Tampere University Press.

Peters, J. D. (1986). Institutional Sources of Intellectual Poverty in Communication Research. *Communication Research*, 13(4), 527-559.

Peters, J. D. (2008). Institutional Opportunities for Intellectual History in Communication Studies. D.W. Park and J. Pooley (Ed.), in *The History of Media and Communication Research: Contested Memories* (pp. 143-162). New York: Peter Lang Publishing.

Schramm, W., Riesman, D., and Bauer, R. A. (1959). The state of communication research: Comment. *The Public Opinion Quarterly*, 23(1), 6-17.

Waisbord, S. (2019). *Communication: A Post-Discipline*. Cambridge: Polity Press.